

Arrest

nr. 94 687 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeksters ter kennis gebracht op respectievelijk 13 augustus 2012 en 28 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2009 dienden verzoeksters een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 september 2011 verwierp het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de aanvraag. Tegen deze beslissing dienden verzoeksters een beroep in, op 19 oktober 2011, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 23 december 2011 bevestigde de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn arrest nr. 72 631 en aldus werd het beroep verworpen.

Op 28 december 2011 diende eerste verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 april 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 24 januari 2012 werd ten aanzien van tweede verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, volgend op de weigering van internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 20 maart 2012 vroeg tweede verzoekster voor de tweede maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 10 mei 2012 werd ten aanzien van eerste verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, volgend op de weigering van internationale bescherming.

Op 21 mei diende eerste verzoekster een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 juli 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.
Dit is de bestreden beslissing.

“Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 09/05/2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 21/05/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Op 13 augustus 2012 werd een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeksters voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het standaard medisch getuigschrift “(niet) beantwoordt (...) aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”

Deze argumentatie is niet correct en dit om volgende redenen.

In het verzoekschrift - die naar het oordeel van verzoeker als één en ondeelbaar geheel met het standaard medisch getuigschrift en gebeurlijke bijlagen en nodige identiteitsdocumenten het aanvraagdossier uitmaakt, wordt expliciet vermeld:

“Wat de medische problematiek betreft, is het zo dat mevr. Y. D. dagdagelijks zeer ernstige psychische problemen ondervindt waarbij duidelijk blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige Posttraumatische stresstoornis.

Zij heeft last van een depressie met angst en slaapstoornissen, spanningshoofdpijn, interesseverlies, geheugenproblemen, dit alles te wijten aan de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt.

In 2003 is haar zoon Muslim voor haar ogen vermoord geworden, waarna zij bewusteloos is gevallen. Haar man overleed 11 maanden later aan een hartaanval.

Clïente neemt dagdagelijks medicatie zoals deze wordt beschreven in de voorgelegde medische attesten.

Een regelmatige opvolging door een psychiater evenals gespecialiseerd cardioloog is noodzakelijk. Een acute psychose of ernstige verslechtering van de medische toestand en zelfs suicide(sic) dreigt wanneer de behandeling wordt stopgezet.

Clïente kan onmogelijk nog een normaal leven lijden door haar ziekte-toestand die erg invalidiserend is en adequate medische behandeling behoeft.

De toestand van betrokkene kan enkel verbeteren door een adequate medisch neuro-psychiatrische behandeling bij middel van intense gesprekstherapie en eventueel adequate psychopharmaca.

In het gevoegde medisch getuigschrift wordt dan nader omschreven welke de actuele aandoening betreft, waarbij wordt vermeld zowel wat de aard van de aandoening is als de ernst van de aandoening.

Cfr. gedetailleerd medisch attest POBIKROWSKI dd. 09.08.2012

Er werd een standaard medisch attest voorgelegd met duidelijke omschrijving van de aard van de aandoening Post Traumatische Stresstoornis en anderzijds duidelijke omschrijving van de ernst.

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, waar er een overdreven formalisme aan de dag wordt gelegd in die zin dat geëist wordt dat het woord "ernstig" of "niet ernstig" in het attest zou voorkomen, terwijl anderzijds door de wetgever werd gevraagd de ernst van de aandoening te beschrijven (zie ook standaard medisch getuigschrift).

De ernst van de aandoening is én in het verzoekschrift én in het medisch attest duidelijk omschreven.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en het standaard medisch getuigschrift en de voorgelegde bijlagen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd.

Door de verwijzing in het verzoekschrift naar het standaard medisch getuigschrift en bovendien de andere medische attesten en bijlagen gaat dit verzoekschrift ahw. deel uitmaken van dit getuigschrift, waar het één en ondeelbaar mee verwordt. De argumentatie als zou niet voldaan zijn aan 9 ter § 1, vierde lid VW is niet correct.

Hierbij dient nog opgemerkt dat de ratio legis uiteraard bestaat in het zoveel als mogelijk vergaren van informatie zodat er geenszins kan geargumenteed worden alsof de beschrijving van de ernst van de aandoening exclusief onder deze of gene rubriek zou moeten vermeld worden.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien alle stukken die door verzoekers worden voorgelegd en alle reeds in het bezit zijn van verwerende partij. En indien verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens tekort waren, dan diende zij verzoekers desgevallend om bijkomende gegevens te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek de vraag af te wijzen. Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat verzoekers ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie hebben gekregen ondanks het feit dat verwerende partij blijkbaar niet bereid was noch het verzoekschrift noch het standaard medisch getuigschrift te onderzoeken, de rechten van verdediging aan de orde.

Dit totaal gebrek aan enig onderzoek van het ingediende verzoekschrift of nog het medisch getuigschrift zelf of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken / gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

In een tweede middel vervolgens verzoeksters opnieuw aangaande de opgeworpen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

'Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat het standaard medisch getuigschrift niet zou voldoen omwille van het feit dat geen uitspraak zou gedaan zijn omtrent de ernst van de aandoening.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij indien gewenst steeds bijkomende informatie had kunnen vragen.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen, aangezien het standaard medisch getuigschrift niet zou voldoen aan art. 9ter § 1, vierde lid VW.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Dat zich in dit verband trouwens de vraag stelt of een niet medisch geschoold persoon zomaar kan oordelen over de ontvankelijkheid van aanvragen medische regularisatie, vraag die ontkennend dient beantwoord te worden, en wellicht veel problemen zou kunnen oplossen.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§1/1(...)

§2 (...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1°(...);

2°(...);

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4°(...);

5°(...).

§4 (...)

§5 (...)

§6 (...)

§7 (...)"

Uit artikel 9, § 3, 3° *juncto* artikel 9, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. Diagnose een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoening”. Er is geen specifieke vraagstelling over de “graad van de ernst” voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van de ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

De Raad merkt te dezen op dat in zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris, wat betreft de “graad” van de ernst, de verwachting koestert dat verduidelijkt wordt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt, het standaard medisch getuigschrift waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris verwacht dat het scrupuleus gevolgd wordt, deze verwachtingen niet verduidelijkt.

Het komt de Raad niet toe om te gaan beslissen of de aandoening gradaties van ernst kent en of er verschillende stadia in het ziektepatroon zijn. Dit komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe en niet de ambtenaar-dossierbehandelaar, aangezien enkel de ambtenaar-geneesheer conform het gestelde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet een inhoudelijke beoordeling kan maken van de gegevens die vermeld worden op het medisch getuigschrift.

Verder blijkt dat het voornoemde model onder punt B Diagnose ook nog aangeeft dat het in het belang is van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag). Door de uitdrukkelijke verwijzing in het model standaard medisch getuigschrift naar stukken ter staving, dient de inhoud van de bijgevoegde verslagen geacht te worden deel uit te maken van de inhoud van het standaard medisch getuigschrift.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag het wettelijk vereiste standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd en dat de verschillende punten van dit formulier beantwoord werden. In dit standaard medisch getuigschrift van 9 mei 2012 staat onder B/DIAGNOSE: *“Psychose anxio-dépressive hallucinatoire après ces stress du passé qui se prolongent sans cesse (mort de son fils p.ex.) Il y a une somatisation de la souffrance psychologique – (...)”* Onder D/ Wat zouden de mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet ? *“Aggravation de la psychose fort invalidant. Aggravation de maladie ischémique du coeur (Angor est la cause de tachycordisation cardiaque).* Onder E/ Evolutie en prognose van de aandoening: *« Le pronostic est mauvais »* Uit boven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat met het geheel van het getuigschrift moet rekening gehouden worden. Alleen al uit dit standaard medisch getuigschrift blijkt op afdoende wijze de graad van de ernst van de aandoening van verzoekster.

Daarnaast legde verzoekster op het ogenblik van de aanvraag, nog verschillende andere medische attesten voor van twee verschillende psychiaters A. M. en E. D. waarvan twee zijn opgesteld conform het model van standaard medisch getuigschrift. In de aanvraag verwijst verzoekster ook expliciet naar deze attesten. Het attest van psychiater A. M. stelt onder *“Voorlopige diagnose volgens DSM IV criteria: AS I: Dépressieve stoornis, ernstig, recidiverend”* In het omstandig medisch getuigschrift van psychiater

E.D. van 9 februari 2010 lezen we opnieuw onder B/ *“Important Syndrome anxiodépressif (...) – Importante composante réactionnelle avec troubles hystérophobiques depuis décès de son fils et de son mari (...)”* en onder pronostic sans traitement: *“mauvais”*. Het medisch getuigschrift van dezelfde psychiater E.D. van 10 februari 2011 spreekt onder B/ ook over *“importants troubles dépressifs et anxieux sur un fond de neurose affective avec personnalité fragile (...)”*.

De Raad moet dan ook enerzijds vaststellen uit de stukken voorgelegd bij de aanvraag, dat het argument in de bestreden beslissing als zou er geen enkel ander medisch getuigschrift zijn voorgelegd conform het model van het standaard medisch getuigschrift, niet correct is. Anderzijds blijkt uit die getuigschriften dat verscheidene psychiaters de graad van ernst hebben beschreven.

De Raad acht het, gezien het geheel van de bij de aanvraag voorgelegde stukken onredelijk dat verweerder op basis van meerdere correct ingevuld medische getuigschriften die een graad van ernst weergeven, de aanvraag om verblijfsmachtiging van de verzoekster onontvankelijk verklaart om de reden dat er geen uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte wordt gedaan.

De materiële motiveringsplicht is in de aangegeven mate geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeksters hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU